

борбата му против вѣковния тиранинъ. Презъ 1922 година следъ погрома на гръцката армия въ Мала-Азия. нова вълна отъ арменски бѣжанци залѣ предимно южнитѣ градове на България. Когато „патентованитѣ голѣми доброжелатели“ на тоя малъкъ и трижъ нещастенъ народъ, като Пилатъ Понтийски измиха ржце и затвориха грижливо своитѣ граници и пристанища предъ ерменскитѣ бѣгълци, България онеправданата, ограбената, изнурената и стѣснена България пакъ широко разтвори своитѣ граници даде гостоприемство на хиляди арменци, раздѣли коравия си залъкъ съ тѣхъ, изтри кървавитѣ имъ сълзи . . .

Споредъ даннитѣ на последното преброяване, по настоящемъ въ предѣлитѣ на Българското Царство живѣятъ около 40.000 арменци, отъ които около 19.000 бѣжанци, дошли презъ и следъ 1922 г.

Арменцитѣ въ България, отъ освобождението до день днешенъ се радватъ на широка културна свобода и благодарение на проявената българска

толерантностъ, иматъ широка възможностъ да запазятъ и развиятъ своитѣ училища и църкви, езикъ и писменностъ народни обичаи и традиции.

Въ България арменцитѣ притежаватъ 13 народни училища, субсидирани отъ държава и градски общини, и три частни училища, всички признати отъ Министерството на народното просвѣщение. Въ тия училища, наредъ съ арменския езикъ най-грижливо се изучава езика на страната.

Проявената отъ Българската официална властъ и отъ самото общество благородна толерантностъ къмъ малцинствата въобще въ страната, и къмъ арменцитѣ въ частностъ, дава голѣмо морално право на първитѣ да изискватъ подобно човѣшко отнасяне и къмъ българитѣ. намиращи се днесъ подъ чужда властъ, на които се отрича дори свещенното право да говорятъ и да се молятъ на езика на своитѣ бащи и дѣди . . .

А това сѹблимно право рано или късно трѣбва да възтържествува навредъ.